

Wie voor een dubbeltje geboren wordt, wordt die geen oppasopa?!

De 25ste editie van mijn column in Gewoon Groen Gouda is gewijd aan een categorie jongeren, die de 25 cent (ons oude kwartje) niet gaan volmaken. Ze gaan gemiddeld zes jaar eerder dood, zijn twintig jaar eerder chronisch ziek, en ze mogen niet eens een dubbeltje blijven, dat weten we nu ook nog door de Panama Papers, ze worden door de rijken helemaal legaal nog verder tot een grijpstuiver gestript. En oppasopa zit er alleen voor hen in, als hun dochter al heel vroeg in de veren, ooievaarsveren duikt. Hou op, STOP. Waarom zo'n zwaar verhaal in onze zilveren uitzending?

Omdat ik er mee zit, ik ZIT er MEE! Ja, kan ik er wat aan doen dat ik net als Don Quichote een tik van de molen gehad heb en er mee zit. Linda-man voor mij niet verdovend genoeg is. Een maand geleden reed ik namelijk uit mijn getto, de BMW-buurt, de Gaardenbuurt, ja, ja, die buurt, die vooral asfalt wil, en kwam ik zo'n groepje kansarme jongeren buiten bij de Chocoladefabriek, de beste bibliotheek van Nederland in Gouda NB tegen. Het waren er vier. In Gouda, trouwens, OOK nog de beste binnenstad van Nederland. Deze hangjongeren hadden letterlijk rotzooi, blikjes in elkaar, getrapt nadat ze van de tafeltjes van het terras waren weggejaagd.

Ik ben geen Jehova-getuige, maar besloot als 55-plusser wat aan mijn eigen zingeving te gaan doen. Ik, 55-plusser, afgeschreven op de arbeidsmarkt, de ondraaglijke zwaarte van de dreigende bijstand in zicht, mijn AOW-leeftijd achter de horizon verdwenen, ik, ik kon zelfs wat minder genieten van het volgens Albert Camus toch al en helemaal mijn absurde bestaan. Nee, de zon lachte me die dag echt toe. De beste bibliotheek, de beste binnenstad en dan ook zeker nu, de meest, nee nog beter, de beste kansarme jongeren van Nederland! Er op af!

En ik was er klaar voor. In mijn hoofd hoorde ik immers de stem van mijn engelbewaarster, mijn Maria: Denk er om, luisteren, luisteren, luisteren, geen jij-boodschappen. Schat. Verbindend communiceren, en zeker geen college geven! Het muntje leek gevallen.

Ik ging dus de dialoog aan. Het was wel even wennen dat ze geen ABG, Algemene Beschaafd Gaardenbuurts, spraken. Drie hadden zich, zeiden ze, al opgegeven. Die zagen zichzelf dus niet als kansarm maar als kansloos. Ze hadden gelukkig nog wel interesse in aardse zaken. Zo vroeg er zelf een wanneer ik voor het laatst gepuntjepuntje had. Tja, dit waren dus niet de beste kansarmen, maar echte kanslozen. Ik raapte nog wel hun platgetrapte blikjes op. Goed voorbeeld doet volgen, ik blijf optimist, hield ik nog even vol. ik stapte op mijn fiets en trapte richting mijn BMW-getto, maar al snel speelde het bij elke trap door mijn hoofd. Kansloos, kansloos, kansloos.

Ik miste de afslag en reed pardoes de Bloemendaalsweg uit, onder het viaduct door, de polder in en wie reed ik daar bijna omver. Klaas, u kent hem wel, onze regelmatige studiegast. Hij geeft duurzaamheid en techniek aan kansarme jongeren. En zijn kansarme jongeren zijn niet kansloos, omdat Klaas ze respecteert en in ze gelooft, ondanks dat hij een oude en te dure leraar is. Kanslozen halen dus gewoon hun diploma bij Klaas. Kortom Klaas zette me weer terug op de fiets. Die jongeren, die zich zelf al hadden opgegeven, verdienen een maatschappelijke stage, die ze weer hoop geeft. Eureka, dacht ik. Ik had meteen grote plannen voor ze. Ik kan wel wat gasten gebruiken voor mijn Gaardenbuurt gaat van C naar A-energielabelplan. Hoe gaan we anders het smelten van de Zuidpool stoppen. Nee, laat ze met zijn vieren, hoeft niet eens met hockeysticks, de huizen in mijn Gaardenbuurt afgaan en iedereen plaatst zonnepanelen.

Daar wil ik vergif op innemen. Hè, ik had vrolijker willen eindigen!